

Клонкитѣ нарече баба Цоцолана. И млина направи. После ни погледна и така добави:

— Който тая вечерь кихне на софрата, негова ще бжде въ Пѣйковъ-долъ гората!

— Бабо, да си жива! — провикна се Мика. — Това даръ се вика! Тая гора славна колко я обичамъ! Тамъ беремъ кокиче, ягоди и гжби! Тамъ си отигравамъ! Дето искамъ тичамъ!

— Гората я бива, бате Патилане! — пришепна ми Данчо. — Патиланско царство тамъ може да стане!

Баба взе тавата и сама замина на близката фурна да занесе млина. И зашепна Данчо предъ вѣрна дружина:

— Патиланци славни! Такъвъ славенъ случай рѣдко ще ни падне! Гората безъ друго трѣбва да получимъ. Сега ще ви кажа какво ще направимъ и какъ ще сполучимъ. Ще седнемъ тазъ вечерь всички